

Ensiaskeleen joulun paimen

**Kärkkäisillä
ei stressata
jouluna**

► sivu 5

**Leipäjonossa
otetaan, mitä
annetaan**

► sivu 6–7

**Kaikkien
aikojen
joulufani**

► sivu 16

Joulurauha koko luomakunnalle

Joulun vietossa on tärkeä paikkansa elämällä. Etenkin vanhimmalla sukupolvella on kokemuksia matkanteosta joulukirkkoon hevosen vetämässä reessä. Muistan tällaisen kulkuneuvon joskus viime vuosinakin ilmaantuneen erään kirkkomme pihaan jouluaamuna. Kotieläimet ovat maaseudulla saaneet ja usein yhä saavat osakseen erityistä huolenpitoa jouluna. Metsäneläimiä kohtaankin on oltu huomaavaisia ja nykyään on yleistynyt kaunis tapa julistaa niillekin joulurauha.

Suuren seurakuntamme alueelta löytyy niin maaseutua kuin kerrostalokortteleita. Kaupunkioissa painopiste on siirtynyt hyötyeläimistä lemmikkeihin. Linnut kuitenkin antavat kosketuksen vapaaseen luontoon asuinpaikasta riippumatta. Monella kuuluu jouluperinteisiin lyhteen vieminen pihamaalle tai jyvien asettaminen lintulaudalle.

Eräs rakkaimmista joululauluistamme on Sakari Topeliuksen sanoittama Varpunen jouluaamuna. Laulu kertoo kauniisti tytön osoittamasta huolenpidosta talvipakkasessa palelevalle varpuselle: ”Joulu on, koditon varpuseni onneton, tule tänne, riemulla ota siemen multa!” Miten puhutteleva ja ajankohtainen esimerkki meille kaikille jalkaa tänään omastamme kodittomille, nälkäisille ja onnettomille.

Topeliuksen joulurunoon kätkeytyy myös inhimillistä surua ja kaipausta, mutta ennen muuta myös toivoa. Laulu kertoo runoilijan pienen pojan kuolemasta: ”En mä ole, lapseni, lintu tästä maasta, olen pieni veljesi, tulin taivahasta. Siemenen pienoisen, jonka annoit köyhällen, pieni sai sun veljesi enkeleitten maasta”.

Härät, aasit ja lampaat ovat olennainen juonne myös jouluvankeliuissa. Joulun lapsen syntymä tallissa ja asettaminen kapaloituna kotieläinten ruoka-astiaan, seimeen, herkistää meidät huolehtimaan pienistä ja avuttomista, kaikista lähimmäisistämme ja koko luomakunnasta. Saamme tuntea sydämissämme myös taivaan kosketuksen. Jouluvankeliumi tekee meidät osallisiksi Jumalamme ikuisesta rakkaudesta ja huolenpidosta.

Arto Viitala
Kirkkoherra

Tänään rukoilen

Saan olla juuri se, mitä olen

Taivaallinen isäni, onneksi tiedät minut alusta loppuun, jo ennen kuin sinulle huokaisen aamun ensimmäisen huolen ja illan viimeisen kiitoksen, kun nukahdan koira kyljessäni, puolison tasaiseen hengitykseen. Ei vain kiitos tai huokaisu; niin usein kättäni valitus – ke-

nelle muulle voisin yhtä turvallisesti kiukutella, ja painaa pääni, korvissa sanat, riisu kengät, maa, jolla seisot on Herran. Tiedät minut alusta loppuun. Siinä turvassa saan olla juuri se, mitä olen.

nainen, 51

Leipäjonoissa jaetaan murusia

Tutkija Anna Sofia Salonen kiersi kristillisiä leipäjonoja yli puolen vuoden ajan. Väitöskirjassaan hän tutkii, miltä maistuu leipä, kun sen kylkiäisenä tarjoillaan Jumalan sanaa.

VEERA VISAPÄÄ
teksti ja kuva

Ruokakaupassa tehtävillä valinnoilla voi ilmaista paljon. Ostatko kotimaista? Ostatko lihaa? Oletko päättänyt jättää hiilhydraatit tai ehkä kokonaan viljan?

Leipäjonoissa taas ihmiset ottavat sen, mitä kulloinkin on tarjolla.

– He jäävät syrjään siitä yhteiskunnasta, jossa ostamalla kerrotaan, millainen ihminen minä olen, sanoo teologian tohtori **Anna Sofia Salonen**.

Suomeen ruokapankit ja leipäjonoit levisivät 1990-luvun laman myötä. Parikymmentä vuotta myöhemmin tutkija Anna Sofia Salonen kiersi Tampereen seudun kristillisen ruoka-avun tilaisuuksia ja keräsi aineistoa tutkimustaan varten.

Salosen yllätti ihmisten tilanteiden ristiriitaisuus. Leipäjonojen ihmiset jäävät syrjään kulutusyhteiskunnasta, mutta samalla he tulevat riippuvaisiksi toisten kulluttamisesta.

– Ei ole kyse pelkästään puutteesta, vaan myös yltäkylläisyydestä. Vain se runsaus, jossa osa ihmisistä elää, mahdollistaa hukkaroan syntymisen, Salonen pohtii.

Tutkimusjaksoon osui joulun aika. Silloin kaikki moninkertaistui: heikko-osaisten tarve, hukkaroan määrä ja hyväosaisten auttamishalu.

Saloselle oli silmiä avaava kokemus viettää joulunalusaika katsoen ruokakasseja hakevia ihmisiä.

– Lahjoituksena oli saatu jättimäisiä suurtaulukkeissa tehtyjä joululaatikoita. Sitteen mietittiin, mitä tehdään, kun ruokaa hakemaan tulleilla ihmisillä ei ollut asunnossaan pakastinta, Salonen kertoo.

Se havahdutti Salosen tajuaamaan, kuinka vähän tarjontaa pys-

tyi vastaamaan ihmisten tarpeisiin.

Jyväskylässä ylijäämäruokaa on runsaimmin tarjolla Katulähetyksen Ruokapankin Sammonkadun toimipisteessä. Jyväskylän seurakunnan diakonian työalasihteeri **Heini Lekander** toivoo, että ruoka-apua olisi saatavilla useammassa paikassa, sillä kaikki ruoka-apua tarvitsevat eivät pääse keskustaan asti.

– Tämä edellyttäisi enemmän joko edullisia ruokailuja lahjoitusruokaa hyödyntämällä tai lisää resursseja ruoka-avun logistiikan järjestämiseen, Lekander pohtii.

” Ei ole kyse pelkästään puutteesta, vaan myös yltäkylläisyydestä.

Osa Salosen kiertämistä tilaisuuksista oli Tampereen seurakuntien, osa pienempien paikallisten toimijoiden järjestämiä. Auttajia motivoi kristillinen lähimmäisenrakkaus, mutta tilaisuuksien hengellistä puolta tuotiin esiin vaihtelevasti.

Usein ruoka-avun yhteydessä järjestettiin hartaustilaisuus, johon kuului yhteislaulua, musiikkiesityksiä, lyhyitä hengellisiä puheita ja joskus todistuspuheenvuoroja.

– Jotkut auttajista ajattelivat, että ruoka on hyvä keino saada ihmiset vastaanottavaisiksi sanomalle. Osa koki velvollisuudekseen kylvää sanaa. Toiset taas koettivat kaikin keinoin piilottaa tilaisuuden hengellisen vireen, jotta kukaan avunsaajista ei koki sitä häiritsevänsä, Salonen.

Erityisesti Salosta kiinnosti, mitä ajattelivat avun saajat silloin, kun tilaisuuksissa tarjottiin ruisleivän kylkiäisenä sielun leipää.

Ruokakassia hakevat ihmiset kertoivat Saloselle, että kokivat kristillisyyden näyttävävän ystävällisyytenä heitä kohtaan. Kukaan haastatelluista ei tyrmännyt hengellistä antia, mutta vain harva piti sitä itselleen tarpeellisenä. Hartauksien musiikkiesityksistä kävijät saattoivat sanoa aidosti nauttivansa.

Toisesta ääripäästä Salonen mainitsee miehen, joka käytti tilaisuuden ajan korvatulppia.

Salonen yllättyi kuullessaan, kuinka moni avun saaja koki, että hänellä oli valtaa valita. Ensinnäkin hän saattoi päättää, mihin tilaisuuksiin osallistui.

Tilaisuuksien aikana heille oli tärkeää tuntea itse valitsevansa, mitä viedä sieltä mukanaan, konkreettista tai henkistä, Salonen kuvailee.

Heini Lekanderin mielestä ruoka-avun antamista ei pidä ehdollistaa niin, että siihen kuuluu hartaus tai muu hengellinen tilaisuus.

– Ruoka-apua hakee Jyväskylässäkin hyvin monenlaisia ihmisiä. Kirkon diakoniatyössä emme jaottele apua sen mukaan, onko avun tarvitsija kirkon jäsen vai ei.

Salonen muistuttaa, ettei ruoka-apu ole suomalainen ilmiö, vaan on levinnyt maailmalla laajalle. Salonen pohtii, pitäisikö kansallisella tasolla koordinoimaton ruoka-apu ottaa paremmin hallintaan.

– Se saattaisi rajoittaa avun jakajien intoa tehdä avustustyötä. Isompi ongelma olisi kuitenkin se, että silloin hyväksyttäisiin ruoka-apu osana yhteiskuntamme järjestystä, Salonen linjaa.

Sen sijaan pitäisi keskittyä ratkomaan, miten eriarvoistuminen ja kulutusjärjestelmämme ylituotanto saadaan muutettua niin, ettei leipäjonoja tarvita.

Teologian tohtori Anna Sofia Salonen on kiertänyt kristillisiä leipäjonoja. Hänen mielestään olisi hyvä keskittyä pohtimaan, miten eriarvoistuminen ja kulutusjärjestelmämme ylituotanto saataisiin muutettua siten, ettei leipäjonoja enää tarvittaisi.

Vanhempi konstaapeli Tuomas Wilkman saa tänä vuonna viettää kotijoulun. Hän muistuttaa, että jouluna ei kannata odottaa kiiltokuvamaista idylliä. Miten joulun näky haastateltujen henkilöiden työssä? Lue lisää netistä osoitteesta www.jyvaskylanseurakunta.fi.

Syrjitty pääsee jouluna valoihin

Luvattu lapsi syntyy köyhiin oloihin härän hengityksen lämmitettäväksi. Taivaallisten sotajoukkojen kirkkaus ällistyttää aliarvostetut yötyöläiset. Poliisi, opettaja, Katulähetysten Ensiaskeleen asumispalveluiden kehittämispäällikkö ja lapsityönohjaaja löytävät jouluevankeliumin keskeiset asiat kertomuksen sivuhenkilöistä.

KAARINA HEISKANEN teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Härän hämmästyys koskettaa lapsityönohjaaja **Eija Simpasta**, joka on tuonut joulun sanomaa lapsille ja perheille erilaisissa työympäristöissä liki 40 vuoden ajan. Kirkko-raamatusta jouluevankeliumi ei puhu härästä, mutta *Lapsen Raamattu* kertoo.

– Kun härkä tuli jouluamuna ruokakaukalolleen, se koki yllätyksen. Kaukalossa ei ollut rehuja – oli Kristus-lapsi.

Simpasen näkee tässä suurta symboliikkaa. Luulemme elävämme arkista elämää, mutta saamme huomata arjen keskellä, että kohtaamme Kristuksen.

– Arjessa tulee tilanteita, joissa saamme kysyä: Oletko se sinä, Kristus? Härän ei tarvinnut kysyä, se näki. Kristus yllättää arjessa läsnäolollaan.

Simpasen ei usko, että eläimet ajattelevat uskonnollisia ajatuksia. – Mutta uskon, että lapsesta säteili ympäristöön rauhaa ja levollisuutta, ja eläin vaistosi sen.

Ville-Veikko Lampinen työskentelee Jyväskylän Katulähetysten Ensiaskelella, joka tarjoaa asunnottomalle yösijan ja kodin sekä tuettua asumista 50 henkilölle. Hänelle jouluevankeliumin koskettavin kohta on enkelien ja paimenien kohtaaminen. Paimenet ovat varmasti säikähtäneet säkkipimeässä yössä leimahtanutta kirkkautta ja enkelit saivat heidät toimimaan.

– Sen on täytynyt olla veret seisauttava kokemus.

Taivaallinen sotajoukko sanoi: Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Jumala on luvannut pitää huolta meistä kaikista ja meidänkin tulee pitää huolta toisistamme.

– Me kaikki voimme olla paimenia toisillemme, olipa laumamme sitten mikä tahansa.

Vanhempi konstaapeli Tuomas Wilkman korostaa, kuinka Maria ja Joosef tottelivat esivallan käskyä. Kun keisari **Augustus** määräsi Rooman valtakunnan asukkaat kirjautumaan veroluetelloihin, pa-

riskunta lähti, vaikka matka olikin Marian raskauden vuoksi hankala.

– He olivat kuuliaisia keisarin käskylle, ja samalla kuuliaisia Jumalaa kohtaan. Siitä seurasi heille siunausta. Jumalan lupaukset toteutuivat, kun he tottelivat esivallan käskyä.

Wilkman huomauttaa kuitenkin, että esivalta voi olla myös Jumalan sanan vastainen.

Toinen koskettava kohta on enkelin rauhoittava ”älä pelkää” – viesti paimenille. Enkelin kirkkaus säikäytti paimenet, ja yhtä lailla Jumalan pyhyys vetää hänet itsensäkin polvilleen.

Wilkmanille joulun ja pääsiäisen mies on sekä pyhä että armollinen – Jeesuksesta ei voi valita toista puolta ja unohtaa toista.

Tänä vuonna Wilkman viettää perhejoulun. Työssään hän näkee, kuinka päihteet latistavat lasten jouluilon joissakin perheissä.

– Jouluun kasautuu paljon paimenita, ja paineet purkautuvat väkivalloilla tavalla. Joulun vietossa pitäisi olla itselleen armollinen. Idylliä ei kannata tavoitella.

Arja Sahlberg opettaa yhteiskunnallisia aineita Alkio-opistossa Korpilahdella. Häntä koskettaa se, että jouluevankeliumissa ollaan luonnon keskellä, vaatimatommassa oloissa, ei palatseissa.

– Lapsi syntyy syöttökaukaloon, kimmalluksen ulkopuolelle. Olen eläinrakas ihminen, ja eläinten läsnäolo tuo evankeliumiin kodillisuuden tunnun.

Sahlberg uskoo, että paimenilla on luonnetta. Ehkä he ovat viileässä yössä hieman ”nenä nyrpyllä” – täällä on pimeässä paleltava.

– Kauniit enkelit puhuvat kilhättävällä äänellä kuin kulkuset.

Sahlberg vertaa seiminäkyä oven. Kun oven uskaltaa avata, löytyy jotain sellaista, mitä ei voi hallita eikä ennakoita.

– Kristityn velvollisuus on mennä siitä ovesta köyhiin luo ja miettiä, mitä heidän hyväkseen voisi tehdä, olivatpa he sitten Alepossa, Mosulissa tai Suomessa.

Ovikokemuksen voi kohdata myös omassa opetustyössä, kun opiskelijoiden kanssa syntyy hyviä keskusteluja.

Martti Lutheria voi hyvällä syyllä kutsua jouluihmiseksi. Reformaation merkivuodeksi lanseerattu Playmobil-Luther on jättänyt kirjansa ja sulka-kynänsä ja yrittää selvittää joulutilpehööristä.

Martti Luther – syytän sinua jouluhössötyksestä

Martti Luther laittoi joulukuuseen ensimmäistä kertaa kuusenkynttilät. Martti Luther patisti perheensä kuusi lasta joulukuvaelmaan, jota elävöittämään hän sanoitti Enkeli taivaan –virren.

KAARINA HEISKANEN
teksti ja kuva

Sitkeästi kerrottu mutta ehkä epätosi tarina kertoo, että joulukuusi on **Martti Lutherin** perintöä. Lutherin kerrotaan taivalta- neen joulukuudessa iltahämärässä Wittenbergissä kotia kohti. Hän pani merkille, kuinka taivaan tähdet näyttivät tuikkivan kuusien latvoissa. Niinpä hän kantoi kotiinsa pienen kuusen ja laittoi sen ruukkuun pöydälle.

Kuusen sisälle tuominen oli vanha saksalainen tapa, mutta Lutherin innovaatio oli siihen si-

dotut kynttilät. Protestantit omaksuivat joulukuusen joulunviettoonsa, kun katoliset pitäytyivät seimiasetelmissä. Luterilaisuutta moitittiinkin joulukuusiuskonnoksi, ja amerikkalaiset puritaanit pitivät joulukuusta syntisenä, sillä se vei ajatukset harhateille joulun varsinaisesta sisällöstä.

Joulukuusen suosiota lisäsi melkein ikoniseksi kohonnut kuva, joka esittää Lutherin perheen joulunviettoa. Isä-Martti soittaa kitaraa, äiti-**Katharina**, kuusi lasta ja jouluvieraat istuvat pöydän äärellä, ja tähtien koristama kuusi koimelee pöydällä.

Ketään ei haitannut se, että kuva oli piirretty vasta 1800-luvulla.

Jouluihminen – sitä sanaa voi Lutherista käyttää sumeilematta.

– Joulun lähestyessä tohtori Martti käy aina vain iloisemmaksi. Hänen puheensa, laulunsa ja ajatuksensa tuntuvat keskittyvän jouluun ja Jumalan Pojan syntymään, totesivat hänen oppilaansa, jotka vierailivat Lutherin kodissa.

Tohtori Martti ehti saarnata ja kirjoittaa joulusta yli 30 vuoden ajan. Lisäksi hän kirjoitti lukuisia jouluvirsiä. Meille tutuin, *Enkeli taivaan*, palveli alun pitäen perheen

joulukuvaelmassa. Yksi lapsista oli enkeli, jotkut paimenia, ja pienen, kuusiviikkoinen **Magdalena** sai Joulun Lapsen osan.

Katolisen kirkon pyhimykset saivat reformaation myötä kyytiä. Reformoidusta kirkosta katosi myös pyhä **Nicolaus**, Myran piispa ja joulupukin esikuva, jonka sanottiin tuovan joululahjat. Nikolaus vieraili myös Lutherin perheessä. Siitä todistaa kauppaakuiti, jossa on maininta joululahjoihin käytetyistä rahoista.

Luther muotoili joululahjojen tuojaksi Christkindl-hahmon, jotta lapset tajuaisivat, että kaikki

Tallin tunteita ja tuoksuja

KAARINA HEISKANEN teksti

Amerikkalainen **Roland H. Bainton** on koonnut Lutherin saarnoista kirjan. Reformaattori eläytyy saarnoissa evankeliumin henkilö-hahmoinen antaumuksella.

– Ja siellä oli 15-vuotias tyttö synnyttämässä vailla vettä, tulta, valoa. Itku tulee sitä katsellessa.

Joulun Lapsi toi Lutherille levon. – Älä epäile, kun otat syyliisi tämän lapsen. Koska hän on levollinen, sydämesi rauhoittuu.

Tunnelmointi ei riitä, eikä joululahjojen ostelu omalle lähipiirille.

– Se joka antaa omaisuuttaan, että voimme auttaa köyhiä, lähettää lapsia kouluun, opettaa heille Jumalan sanaa ja muita taitoja – se antaa sen Jeesus-lapselle. Jeesuksen täytyi lähteä maanpakoon. Matkalla tietäjien lahjat tulivat tarpeeseen. Niin emme mekään saisi unohtaa niitä, jotka joutuvat vainon kohteeksi.

hyvä tulee Jeesukselta, ei pyhimyksiltä. Historian ironiaa on siinä, että joulupukki, tuo pyhimyksen jälkeläinen, tuo lahjat koteihin myös protestanttisessa maailmassa.

Luther kirjoitti joulusaarunaan Euroopan melskeisinä vuosina. Katolisesta munkista uskonpuhdistajaksi ajautunut mies sai todistaa ankaria uskonkiistoja, talonpoikaiskapinan ja turkkilaisten hyökkäysyritykset Eurooppaan – oman aikansa islamisaation uhan siis. Melskeiden kaiut ovat luettavissa saarnoista, mutta päällimmäisenä on kuitenkin Joulun Lapsen ihailminen.

*Rauhallista joulua
ja onnellista
uutta vuotta 2017!*

Jyväskylän seurakunta

Seuraava Henki & elämä
ilmestyy 13.1.
Aineisto 3.1. mennessä